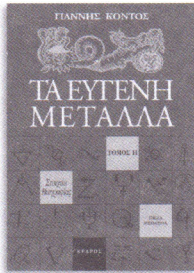

Μυητικές ΤΕΛΕΤΕΣ

ΔΟΚΙΜΙΟ

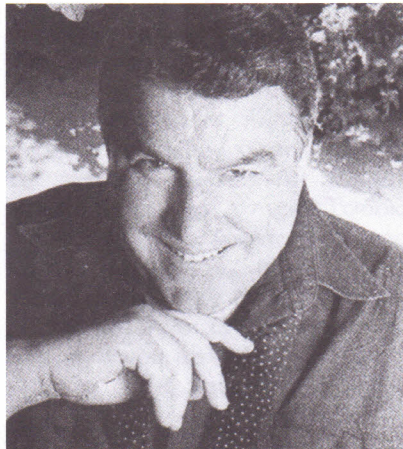
Γιάννης Κοντός
Τα ευγενή μέταλλα
Τόμος δεύτερος

Εκδόσεις Κέδρος, 2005
Σελ. 356, τιμή: 22,00 ευρώ

Να ψιχαλίζει κι εσύ να περπατάς σε μικρά δρομάκια, χαμένα στην ομίχλη της μνήμης, προσπαθώντας να διακρίνεις την κίνηση του χεριού ή το φευγαλέο βλέμμα, το πρόσωπο που κάποτε ήταν ο φίλος ή ο συνοδοιπόρος και τώρα σε κοιτάζει πίσω από το θαμπό γυαλί.

Ο Γιάννης Κοντός έχει διαμορφώσει ένα προσωπικό ύφος ποιητικής γραφής μοναδικό, πιστεύω, και αναγνωρίσιμο. Τόσο στην καθα-

ρή ποίησή του όσο και στα μικρά πορτρέτα των *Ευγενών μετάλλων*, ο λόγος του έχει μια τελετουργία ποίησης των απλών στιγμών ή, αλλιώς, είναι μια αναγωγή των απλών στιγμών σε καθαρή ποιητική εικόνα που υπερβαίνει το καθημερινό φθαρτό, αποκτά την αίσθηση μιας μεταφυσικής διάρκειας. Και με αυτόν τον ιδιαί-

τερο τρόπο της ποιητικής γραφής του –της ποιητικής όρασης, θα ελεγα– σκιαγραφεί μια ολόκληρη εποχή, τη διασώζει, μέσα από τις καθημερινές κινήσεις των προσώπων, τις ιδιαίτερες για τον καθένα, από τους διαλόγους, από τις ζωντανές περιγραφές του χώρου, έτσι που ο παρών και ο παρελθόν χρόνος να συνυπάρχουν σε μια μαγική ανάδυση, όπως θα έλεγε ο Μπασλάρ ή ο Έλιοτ. Και μέσα σε αυτή την ποιητική τελετουργία των στιγμών, εξέχοντα ρόλο παίζει το συναίσθημα, η προσωπική συμμετοχή του ποιητή, που αφήνει να διαφαινούνται εξαιρετικά ευαίσθητες ανθρωπίνες πτυχές.

Το κείμενό του για τον Τσιτσάνη, από τα ωραιότερα, είναι άκρως ποιητικό, όπως και αυτό για τον Καβάφη, για τη γυναίκα του Τζόυς, για τον Μάνο Χατζιδάκι, για την Κωστούλα Μητροπούλου που όλοι την ξέχασαν, όπως συμβαίνει. Το κάθε κομμάτι είναι και μια ξεχωριστή ποιητική περιδιάβαση στα τοπία της μνήμης. Ιδιαίτερα ωραίο είναι το ποίημα «Δικαιολογίες», το αφιερωμένο στον Δημήτρη Μυταρά. Τόσο στην καθαρή ποίησή του όσο και σε αυτά τα μικρά λαμπερά «πεζά», ο Γιάννης Κοντός χρησιμοποιεί τα ίδια δικά του σύμβολα που αφήνουν να διαφανεί, πίσω από την ποιητική εικόνα, η βαθιά υπαρξιακή αγωνία του, οι μεταφυσικές του αβεβαιότητες.

Ύστερα, μπαίνει ο χρόνος από το μισάνοιχτο παράθυρο κι η νύχτα αρχίζει πάλι τα παιχνίδια της, γεμάτη μικρούς φόβους κρυμμένους πίσω από την πόρτα.

Όμως εσύ συνεχίζεις να γράφεις. ■